

[Henning Rasmussen]

ner, også med nogle af de kyndigste og mest respekterede af sine egne partifæller. De spørger ministeren, ligesom vi har gjort: hvordan hænger tallene sammen? Hvordan skal vi klare, at staten skærer bloktilskuddene ned med 1,8 mia. kr. det næste år, svarende til 0,5 pct. på udskrivningen, og samtidig forlanger, at skatteudskrivningen gennemsnitlig højst må stige med 0,2 pct.? Og det er endda efter dispensation i hvert enkelt tilfælde.

De spørger: hvordan skal vi kunne dække driftsudgifter, vi har i dag, med penge, som ministeren forlanger skal bruges til nye aktiviteter som en forudsætning for, at han vil tillade, at de bruges? De spørger: hvordan skal vi klare de økonomiske problemer i amtskommunerne i de kommende år, når ministeren forlanger, at vi i 1988 skal låne op imod 1 mia. kr. for at betale 1988's driftsudgifter? Og udgifterne bliver jo ikke mindre i de kommende år, siger de, tværtimod. De stigende udgifter til renter og afdrag bliver derfor en sprængfarlig bombe under vor økonomi, hvis ikke vi fjerner den nu. Det kan vi kun gøre ved at skære ned til det niveau, som vi i år og i de kommende år får ministerens tilladelse til at udskrive skatter på.

Derfor er det ud fra alle saglige synspunkter korrekt og hæderligt over for befolkningen at gøre det, som en række amtsråd har gjort, nemlig at fortælle, af hvilken størrelsesorden nedskæringerne skal være, for at man kommer ned på det niveau, ministeren vil acceptere. Det er derfor også korrekt og hæderligt af dem at nævne konkrete eksempler på, hvad der skal til, og hvor meget der skal til, for at man kan nå ned på det niveau på vore sygehuse, i sygesikringen, i særfor sorgen, på gymnasierne, som ministeren vil give lov til at finansiere over skatterne til amtskommunerne i de kommende år.

Derfor er det forstemmende at høre indenrigsministeren fremstille tingene så fordrejet, som han gør. De kommunale folk tror ikke på ministeren. De stoler ikke på ham. Det gør vi heller ikke. Han skjuler sandheden i en række indviklede forklaringer i tillid til, at befolkningen ikke kan finde ud af disse indviklede ting.

Jeg vil gerne nævne, at vi med stor bekymring har læst om den alvorlige krise, der er på vej inden for forebyggelsen mod AIDS,

hvor vi har læst, at amtskommuner og primærkommuner har måttet meddele ministeren, at det ikke er dem muligt at udvide indsatsen i forebyggelsen med de økonomiske rammer, der er i år og i de kommende år.

Vi stiller derfor forslag om, at staten i 1988 betaler et tilskud på 75 mill. kr. til de nye amtskommunale og kommunale indsats for at sikre, at den bliver gjort.

Jeg ser i flertallets betækningsbidrag, at det er tanken at lade spørgsmålet om et eventuelt forøget tilskud til kommuners og amtskommuners forebyggende AIDS-indsats afgøre ved kompensationsforhandlingerne med kommuner og amtskommuner. Men det nytter ikke en pind, for vi kender jo svaret: der gives ingen kompensation. Hvis det var ministerens tanke, havde han sagt det i de forhandlinger, der blev ført for nylig, om, hvordan man forestiller sig den samlede forøgelse af AIDS-indsatsen finansieret. Da sagde ministeren nej. Hvorfor skulle ministeren efter Folketingets hjemsendelse og efter vedtagelsen af disse lovforslag være mere tilbøjelig til at sige ja om en måned eller to? Det tror vi overhovedet ikke på.

Falder ændringsforslagene, agter vi at stemme imod både lovforslag nr. L 246 med den klare begrundelse, at det indeholder en nedskæring af bloktilskuddene til amtskommunerne, som vi ikke kan acceptere, og naturligvis og specielt imod lovforslag nr. L 247, der for første gang i danmarkshistorien fjerner amtskommunernes ret til at fastsætte deres skatteudskrivning selv.

Karen Højte Jensen (KF):

Det Konservative Folkeparti finder det afgørende nødvendigt at samordne den statslige og den kommunale økonomi.

Socialistisk Folkeparti og Socialdemokratiet fremfører i sit betækningsbidrag:

»Rammen for den samlede offentlige økonomi og for den kommunale sektors del deraf må drøftes mellem regeringen og kommunerne, specielt med henblik på at opnå enighed om den kommunale sektors økonomi i de nærmeste år.«

Vi er enige i, at det er nyttigt, at man når til enighed efter drøftelser med de kommunale organisationer, men jeg vil minde om, at der har været drøftet og forhandlet i tre måneder. Så vidt jeg kan skønne, mener Social-